

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de Umar Usman, reprezentat de avocatul Șevciuc Ștefan,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Umar Usman către Inspectoratul General pentru Migrație al Ministerului Afacerilor Interne al Republicii Moldova, cu privire la anularea actului administrativ individual,

împotriva deciziei din 6 noiembrie 2024 a Curții de Apel Chișinău,

Dosarul nr. 3ra-113/25

PIGD 2-22174198-01-3ra-04032025

Recursul este vădit neîntemeiat.

Art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (T. Avasiloaie)
Curtea de Apel Chișinău (G. Mîra, A. Bostan, G. Dașchevici)

8 octombrie 2025

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul depus de Umar Usman, reprezentat de avocatul Șevciuc Ștefan,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Oxana Parfeni,

Diana Stănilă, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La data de 29 noiembrie 2022 Umar Usman s-a adresat cu o acțiune în contencios administrativ către Inspectoratul General pentru Migrație, cu privire la anularea refuzului și obligarea la acordarea azilului.

2. În motivarea acțiunii depuse a indicat că, cetățeanul străin – Umar Usman, originar din Nigeria, or. Sokoto, indică că s-a adresat către Direcția Azil și Integrare al Biroului Migrație și Azil al MAI (în continuare DAI a BMA) cu o cerere repetată privind acordarea posibilității de a avea accesul la o nouă procedură de azil conform art.78 al Legii nr.270 din 18.12.2008.

3. Menționează că, la 01.11.2022, DAI al BMA prin decizia sa nr.6118/22/DAI a dispus respingerea accesului la o nouă procedură de azil a cetățeanului străin – Umar Usman. Astfel, cu decizia privind respingerea accesului la o nouă procedură de azil, a făcut cunoștință la 03.11.2022, fapt probat prin semnătura acestuia.

4. Reține că, temei de respingere a solicitării de acordare a unei forme de protecție cetățeanului străin, autoritatea competentă a invocat următoarele argumente: nu există un risc serios la care ar putea fi expus solicitantul (condamnare la moarte sau supunere la o pedeapsă echivalentă cu aceasta); lipsa comiterii unei infracțiuni pe teritoriul statului de proveniență a cetățeanului; țara de origine a solicitantului nu a aplicat tratamente ori pedepse inumane față de acesta și nu există riscul realizării acestora la întoarcerea acestuia înapoi; s-a concluzionat că solicitantul de azil nu a fost constrâns să părăsească țara sa de origine într-un mod forțat; s-a apreciat faptul că situația din țara de origine al solicitantului de azil nu prezintă un pericol atât pentru viața, cât și pentru securitatea acestuia în cazul întoarcerii în Armenia.

5. Consideră, decizia în cauză drept una neîntemeiată unde se încalcă grav un șir de principii fundamentale consfințite atât la nivel național (art.11 al Legii nr.270 din 18.12.2008, art.19 alin.(3) al Constituției R.M.), cât și la nivel internațional (art.5 alin.(1) din CEDO), iar temeiurile invocate – drept unele formale menite să restrângă nefondat dreptul la azil a persoanei.

6. În sensul dat, relevă faptul că Umar Usman în cadrul interviului realizat de DAI al BMA a menționat – temerea sa să revină în țara de origine este legată de atacurile grupării teroriste Boko Haram, care a lăsat mii de morți, a destabilizat cea mai mare economie din Africa, a îngrijorat și a revoltat o lume întreagă din cauza violențelor extreme la care s-au dat jihadiștii; personal a avut de suferit în urma atacurilor acestei grupări teroriste; referitor la posibilitatea reîntoarcerii în țara de origine, solicitantul a declarat că acest fapt este imposibil deoarece nu are unde locui și nu știe nimic de rudele sale unde se află.

7. De asemenea, menționează că nu este de acord cu respingerea cererii de azil, deoarece noțiunea refugiatului, enunțată în p.A2 art.1 al Convenției din 1951, privind statutul refugiaților prevede recunoașterea statutului de refugiat pentru persoana care: "... în urma unor temeri justificate de a fi persecutată datorită rasei, religiei, naționalității, apartenenței la un anumit grup social sau opiniilor sale politice, se află în afara țării a cărei cetățenie o are și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește protecția acestei țări... ". Or, în cererea de azil și ulterior în cadrul interviului la Direcția azil și integrare, acesta a invocat următoarele motive de solicitare a azilului, are frică să se întoarcă în țara de origine pe motivele invocate supra, situație ce se înscrie în una din cele cinci prevăzute de Convenția din 1951.

8. La fel, remarcă că din noțiunea refugiatului din Convenție, cele cinci motive de persecuție a refugiaților sunt - Rasa; - Religia, - Naționalitatea, - Grup Social; - Opinia politică.

9. Explică că, drept temei de respingere a solicitării de acordare a unei forme de protecție cetățeanului străin, DAI al BMA a invocat următoarele argumente: - s-a apreciat că sunt aceleași motive care au fost deja invocate în cererea anterioară și anume existența temerii de a reveni în țara de origine din considerent că viața sa va fi pusă în pericol.

10. Analizând motivele de îngrădire a accesului la o nouă procedură de azil a cet. străin - Umar Usman expuse mai sus, reclamantul susține că DAI al BMA nu și-a motivat plauzibil soluția întemeiată pe art.78 alin.(2) lit. a) al Legii nr.270 din 18.12.2008, care indică expres că: (2) Noua cerere de azil va fi admisă numai dacă sînt îndeplinite, alternativ, următoarele condiții: a) au apărut circumstanțe noi, care nu au putut fi prezentate de solicitantul de azil în procedură, anterioară de examinare a cererii din motive independente de voința sa, cu condiția ca aceste motive să nu fie rezultatul unor acțiuni provocate în scopul obținerii unei forme de protecție. Solicitantul este obligat să facă dovada existenței noilor motive invocate și a imposibilității prezentării lor până la data depunerii unei-noi cereri.

11. La caz, notează că se observă o omisiune gravă din partea autorității de migrație de a-și realiza rolul său activ în investigarea cazului, obligațiune prescrisă acesteia în temeiul art.42 al Legii nr.270 din 18.12.2008, care stabilește că (1) la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere. (2) La soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

12. La rândul său, omisiunea sus-menționată va cauza aceeași eroare gravă ca și în cauza Ilias și Ahnied v. Ungaria, cererea nr.47287/15, în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a remarcat că: "Curtea a mai reținut că, în toate cazurile de îndepărtare a unui solicitant de azil dintr-un stat contractant într-un stal terț intermediar, fără examinarea cererii de azil în fond, indiferent dacă statul terț primilor este un stat membru al UE sau nu, dacă este un stat parte la Convenție sau nu, era de obligația statului reclamat să examineze în detaliu problema existenței unui risc real ca solicitantului de azil să-i fie refuzat accesul, în țara terță gazdă, în cadrul unei proceduri adecvate în materia azilului, care să-l protejeze de returnare, adică de îndepărtarea directă sau indirectă spre țara de origine, fără o evaluare adecvată a riscurilor cu care se confrunta, din perspectiva articolului 3. Dacă s-a

stabilit că garanțiile existente în acest sens, erau insuficiente, articolul 3 presupunea o obligație ca solicitanții de azil să nu fie returnați în țara terță. “ Astfel, în cauza sus-menționată Curtea a stipulat că: “260. Consideră, în unanimitate, că a existat o încălcare a articolului 3 din Convenție ”.

13. În circumstanțele relatate supra, consideră că DAI al BMA s-a eschivat nefondat de la examinarea cererii de azil, nu a dat posibilitate reclamantului Umar Usman să-și motiveze poziția privind-existența eventualei persecuții pe motive de religie, iar cel mai grav fapt este că nu a primit un răspuns motivat la aceste argumente care urmează a lua forma unei decizii prevăzute de art.60 al Legii nr.270 din 18.12.2008.

14. Din aceste considerente, pentru a nu îngrădi în mod nefondat, dreptul reclamantului la procedura de azil, susține că se impune necesitatea admiterii prezentei cereri cu dispunerea soluției de obligare a DAI al BMA să ofere accesul la o nouă procedură de azil, ori reclamantul întrunește integral cerințele stipulate în art.78 alin.(2) din Legea nr.270 din 18.12.2008.

15. Mai concluzionează prin a declara că, în decizia contestată lipsește atât „cercetarea tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil”, prevăzută de art.42 al Legii 270, cât și întemeierea autorităților competente ”pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine”, care este obligatorie în virtutea prevederilor art.48 al aceleiași Legi 270.

16. În conformitate cu prevederile art.17 alin.(1), art.46 alin.(1) lit. b), art. 48, art.61 alin.(1), art. 78-811 al Legii nr. 270 din 18.12.2008; art.3, art.5, art.6, art. 7, art. 10, art. 17, art. 20, art.21, art.36, art. 189 alin. (1), art. 206, art.224 Cod administrativ, art. 166, 167, 277, 278 al Codului de Procedură Civilă; art. 19 alin.(3) al Constituției RM; art.3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și noțiunea de „act-administrativ” reglementată în legislația națională, cât și în Rezoluția (77)3] Cu privire la protecția individului față de actele autorităților administrative, adoptată de Comitetul, de Miniștri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1997, reclamantul solicită admiterea acțiunii.

17. Solicită reclamantul Umar Usman anularea deciziei nr. 6118/22 din 01.11.2022 și obligarea Direcției Azil și Integrare în cadrul Biroului Migrație și Azil al MAI de a oferi străinului – Umar Usman, posibilității de avea accesul la o nouă procedură de azil conform art. 78 al Legii nr. 270 din 18.12.2008.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

18. Prin hotărârea din 12 decembrie 2023 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani s-a respins acțiunea înaintată de Umar Usman.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

19. Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la data de 26 decembrie 2023 Umar Usman, a declarat cerere de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 12 decembrie 2023, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea reclamantului să fie admisă

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

20. Prin decizia din 6 noiembrie 2024 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Umar Usman și s-a menținut hotărârea din 12 decembrie 2023 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani.

21. În susținerea soluției sale, instanța de apel, cu referire la art. 123 alin. (2) CPC, a indicat că anterior Umar Usman Muhammed s-a adresat către Biroului Migrație și Azil cu o cerere cu privire la acordarea accesului la o nouă procedură de azil, cerere care a fost respinsă prin decizia nr. 71/17/DAI din 05.10.2017, în această privință fiind emisă hotărârea irevocabilă al Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 15 iulie 2021, fapt ce rezultă din încheierea Curții Supreme de Justiție nr. 3ra-628/22 din 05 octombrie 2022.

22. Corespunzător, în urma emiterii hotărârii menționate, reclamantul Umar Usman nu a prezentat careva probe, care ar confirma faptul că în urma emiterii hotărârii din 15 iulie 2021, au apărut circumstanțe noi, care nu au putut fi prezentate de solicitantul de azil în procedura anterioară de examinare a cererii, din motive independente de voința sa sau că au survenit transformări de ordin politic, militar, legislativ sau social în țara de origine, care pun în pericol viața sau libertatea solicitantului de azil.

23. Prin urmare, instanța de apel a apreciat că prima instanța întemeiat a stabilit că prin modalitatea respectivă reclamantul Umar Usman abuzează de instituția azilului reglementată de legislația națională, pe de altă parte, încearcă să inducă în eroare autoritățile statului, cu privire la scopul și destinația finală.

24. În acest context, reclamantul Umar Usman nu a întrunit condiția de la 78 alin. (1) lit. a) din Legea privind azilul în Republica Moldova nr.270-XVI din 18.12.2008 pentru a fi admisă noua cerere de azil, iar, argumentele reclamantului Umar Usman, din acțiune nu au fost apreciate ca fiind coerente și plauzibile.

25. În decizia instanței de apel s-a mai evidențiat că în privința faptului dacă au survenit transformări de ordin politic, militar, legislativ sau social în țara de origine, care pun în pericol viața sau libertatea solicitantului de azil, autoritatea pârâtă a comunicat că în urma analizei surselor de informații publice și anume rapoartele prezentate de către European Asylum Support Office (Nigeria - Security situation; iunie 2021) și Human Rights Watch: (World Report 2022 - Nigeria, 13 ianuarie 2022) http://www.ecoi.net/local_link/334700/463146_en.html s-a apreciat că în prezent pe teritoriul Nigeriei nu se desfășoară conflict armat internațional, și această țară nu se află în situație de război. Cu toate acestea, s-a reținut că ocazional au loc unele altercații cu grupările teroriste, însă aceste confruntări au loc doar în Nord - Vestul Nigeriei.

26. S-a mai reținut că Umar Usman Muhammed, este originar din orașul Sokoto, regiunea neafectată de confruntări militare, s-a apreciat că dânsul nu a fost constrâns să părăsească Nigeria într-un mod forțat. Astfel, s-a concluzionat că situația din țara de origine al străinului nu prezintă un pericol atât pentru viața cât pentru și securitatea acestuia în cazul întoarcerii în țara de origine. De asemenea, luând în considerare informația din țara de origine al străinului, s-a apreciat că nu au fost găsite informații referitoare la existența unor schimbări în situația din țară, care ar pune în pericol viața și libertatea persoanei în cauză și la fel, nu au fost găsite rapoarte care ar înregistra unele încălcări grave ale drepturilor omului, prin urmare nu există motive ce ar justifica admiterea cerințelor reclamantului.

27. Adițional, instanța de apel a stabilit că, prin hotărârea Judecătoriai Chișinău, sediul Buiucani nr. 4-1514 din 14 iunie 2024, s-a recunoscut vinovat cetățeanul Republicii Federale Nigeria, Umar Usman în săvârșirea contravenției prevăzute de art. 333 alin. (1) Cod contravențional și s-a dispus expulzarea de pe teritoriul Republicii Moldova al ultimului, cu luarea acestuia în custodie publică pe un termen de 30 zile, începând cu data de 14 iunie 2024 până la 14 iulie 2024, cu plasarea în Centrul de plasament temporar al străinilor al Inspectoratului General de Migrație și Azil al MAI. Iar prin decizia 64-C din 17.06.2024 s-a aplicat interdicție de intrare pe teritoriul Republicii Moldova, pentru o perioadă de 5 ani, cetățeanului Nigeriei, Umar Usman.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

28. La 20 februarie 2025 Umar Usman, reprezentat de avocatul Șevciuc Ștefan, a depus recurs împotriva deciziei din 6 noiembrie 2023 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi decizii de admitere a acțiunii.

29. În motivarea recursului a invocat că de către instanța de apel nu au fost constatate și elucidate pe deplin toate circumstanțele cauzei.

30. Susține că DAI a BMA s-a eschivat nefondat de la examinarea cererii de azil, nu a oferit posibilitate recurentului să-și motiveze poziția privind existența eventualei frici de a fi persecutat în țara sa.

31. La data de 4 martie 2025 (f.d. 114) Curtea Supremă de Justiție a notificat intimatului recursul cu informarea depunerii unei referințe.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

32. Art. 245 din Codul administrativ:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

33. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ:

„Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

34. Art. 245¹ alin. (1) și (3) din Codul administrativ:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin. (1) lit. d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi

prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

35. Art. 246 alin. (1) din Codul administrativ:

„Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.”

36. Art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ:

„Recursul se declară inadmisibil în special când: recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

37. Referitor la termenul de declarare a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că, copia deciziei motivate a fost notificată reprezentantului recurentului la data de 31 ianuarie 2025 (f.d. 104). Astfel, recursul depus la 20 februarie 2025 este termen.

38. Examinând admisibilitatea recursului declarate în raport cu actele cauzei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată inadmisibilitatea acestuia, din următoarele motive.

39. Din analiza prevederilor art. 245¹ – 246 din Codul administrativ, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

40. În această ordine de idei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopat al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

41. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

42. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că motivele de casare, invocate în recursul depus de Umar Usman, reprezentat de avocatul Șevciuc Ștefan, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurenteii cu soluția pronunțată de către Curtea de Apel Chișinău și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta ar fi arbitrară sau că s-ar

baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurrate.

43. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus de Umar Usman, reprezentat de avocatul Șevciuc Ștefan, conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de chemare în judecată, care au fost analizate minuțios de către Curtea de Apel Chișinău, fiind apreciate în mod corespunzător.

44. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

45. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Chișinău și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici.

46. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Chișinău, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretenși argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

47. Completul de judecată al Curții Supreme de justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental

48. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de

aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39).

49. La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmers c. Suediei* 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A). În circumstanțele menționate, Completul de judecată al Curții Supreme de justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Umar Usman, reprezentat de avocatul Șevciuc Ștefan.

50. Din aceste considerente, în conformitate cu art. 230 și 246 din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de Umar Usman, reprezentat de avocatul Șevciuc Ștefa.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Oxana Parfeni

Diana Stănilă